

Борис Балкх

КОМЕТИТЕ

Материята не е еднородна, вечна и непроменлива величина, а се ражда съществува, променя се и умира. Тук, на Земята, тя е такава каквато е, а учените са установили естествените различия между двете и части и са обособили науките, които да ги изучават – физиката и химията, а изучаваните обекти от двете науки са физическите и химическите системи.

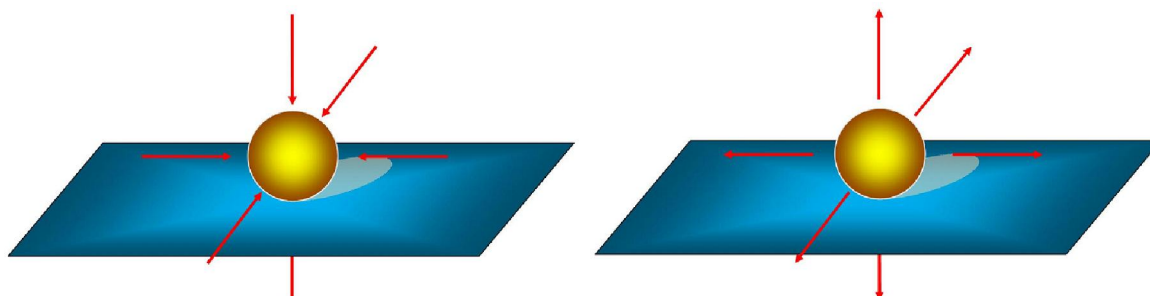
- Физическа система е тази, която има собствено физическо ядро!
Такива са елементарните частици, атомите, планетите, кометите, звездите, черните дупки, галактиките и т.н. Всички те са равноправни светове, подвластни на еднакви общи правила.
- Химическа система е тази, която няма собствено физическо ядро!
Такива са молекулите и съединенията!

Взаимодействието между две физически системи, е различно от взаимодействието между физическа и химическа система, защото физическите и химическите системи са подвластни на различни правила. Непознаването им поражда противоречията, между старите и новите теории във физиката днес.

Същността на физическата система е нейното ядро, а всяко ядро поражда свое поле. Те, двете, са физическата система. Има ядро – има поле. Няма ядро – няма нищо. Следователно: Физическата система се състои от ядро и поле. Те, двете, са причината за дуализма на светлината, вълна – частица.

Вселената се състои от две абстрактни, невидими и непознаваеми противоположности. В древността те са наричани *И* и *Е*. Местата където са разположени двете противоположности са физическото ядро и междузвездният вакуум. В древността тези места са наричани *ИН* и *ЕН*.

Двете противоположности си взаимодействат чрез своите тежнения – гравитацията и левитацията, които в древността са наричани *ИЛ* и *ЕЛ*. Следователно: Физическото поле – *АЛ*, е взаимодействието – единството и борбата между двете тежнения – гравитацията и левитацията, а неравновесието между *ИЛ* и *ЕЛ*, е напрегнатостта на полето.

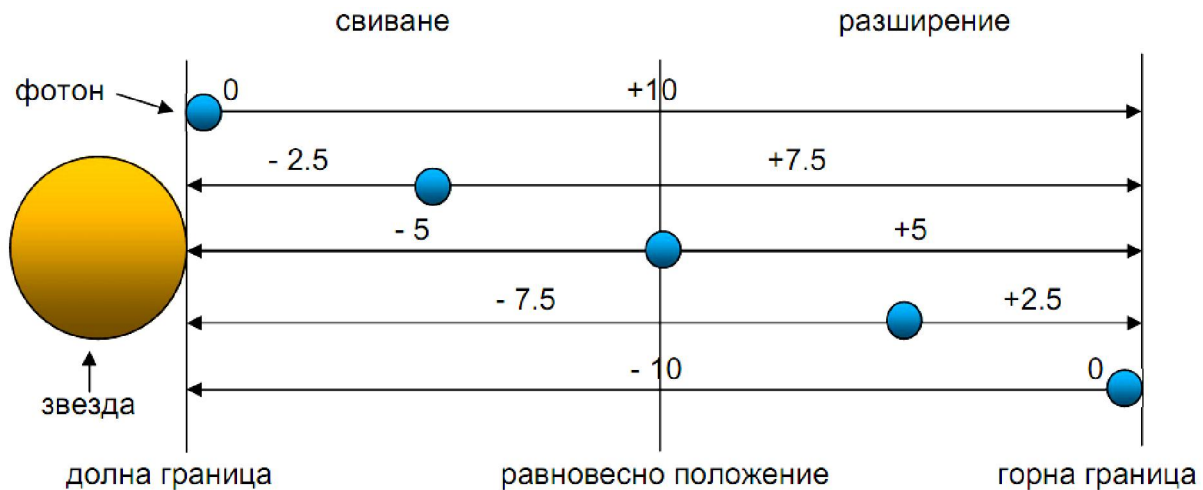

ИЛ –
свиване на полето към ядрото

ЕЛ –
разширяване на полето към астрала

Показ 1

Полетата на физическите системи са с различна напрегнатост. Затова, при взаимодействие, две физически системи съпоставят своите полета и установяват равновесното разстояние помежду си, където напрегнатостта между техните полета е нула и полетата им се стремят да преместят и установят ядрата си на това разстояние.

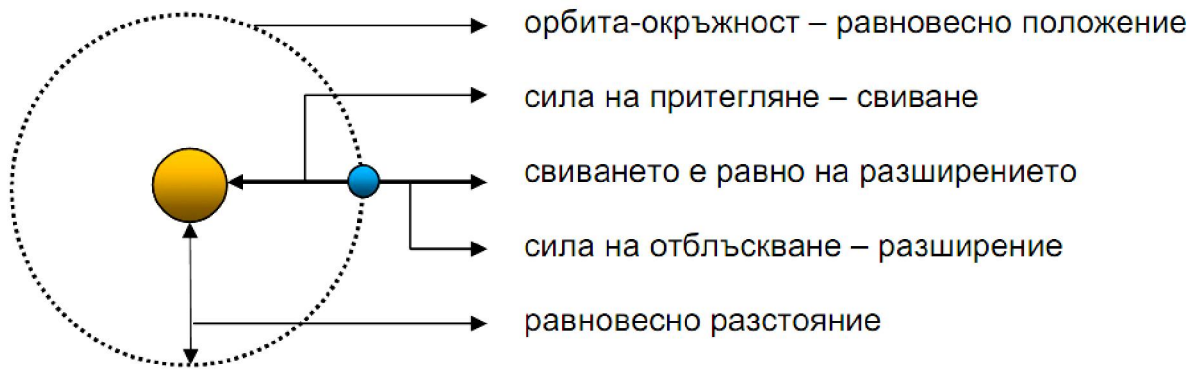

Показ 2

Равновесното положение между две физически системи, е причината, небесните тела да стоят твърдо и непоклатимо на своите орбити.

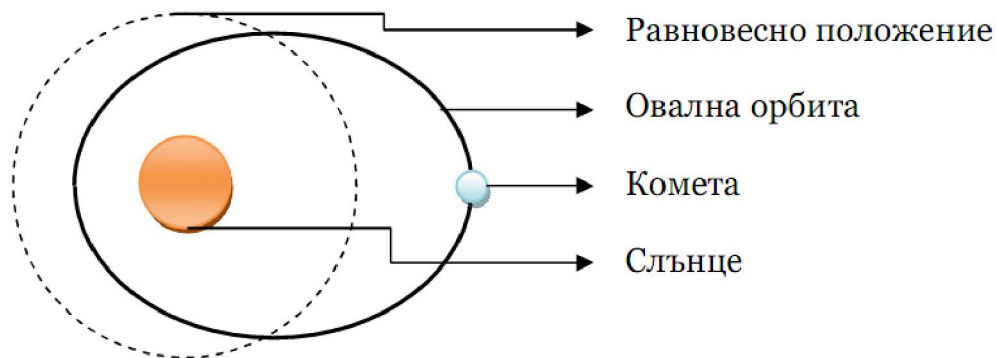
Овалността на орбитата на естествения спътник, зависи от ъгъла под който е навлязъл за пръв път в окръжността на равновесното си положение спрямо централното небесно тяло, а дължината на окръжността на равновесното положение е равна на дължината на орбитата на спътника.

Крайната цел на всяка орбита-овал, е да стане окръжност с радиус равен на равновесното разстояние между двете физически системи. Когато това стане, спътникът ще обикаля по окръжността на своето равновесно положение спрямо централното небесно тяло.

Показ 3

Но докато това се случи, спътникът, движейки се по своята овална орбита ще пресича окръжността на равновесното си положение и ще влиза и излиза от нея.

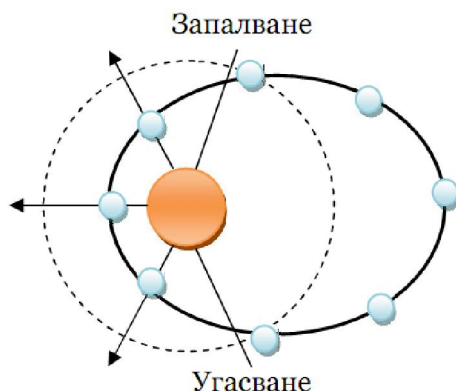

Показ 4

Кометите са небесни тела прихванати от и задържани в полето на звездата. В момента на прихващането – началото на взаимодействието им, двете полета се съпоставят и определят мястото на равновесното положение на двете небесни тела, едно спрямо друго. Като следствие от това, кометата (по-малката система) се отправя към равновесното си положение, в посока към звездата, защото тежнението свиване прилагано върху нея, превишава тежнението разширение, а скоростта и се забавя, заради намаляване на разликата между двете тежнения. (Показ 2)

С достигане на кометата до равновесното и положение спрямо звездата, тежненията се уравновесяват, а след отминаването му скоростта и продължава да се забавя, защото тогава тежнението разширение, прилагано върху нея, започва да превишава тежнението свиване и разликата между тях се увеличава. След отминаване на равновесното положение и приближаване към звездата, напрегнатостта на полето на кометата се повишава заради влиянието на звездното поле, което предизвиква по-интензивно излъчване от ядрото и, което се усилва с приближаване на кометата към звездата.

Напрегнатостта на полето на звездата и излъчването и (слънчевият вятър), подчиняват излъченото от ядрото на кометата и му налагат своята посока – навън, отдалечаване от звездата. Затова около ядрото на кометата се образува светла опашка, която е насочена винаги навън от звездата, през цялото време докато кометата е вътре в окръжността на своето равновесно положение спрямо звездата.

Показ 5

Запалването и угасването на всяка комета се случва на различно разстояние по частта от орбитата и вътре в окръжността на равновесното и положение. Когато кометата пресича и влиза в окръжността на равновесното си положение под малък ъгъл и вътре се движи близо до окръжността, се запалва късно и свети кратко, а опашката и е широка, бледа и къса. Когато кометата пресича и влиза в окръжността на равновесното си положение под голям ъгъл и вътре се движи близо до звездата, се запалва рано и свети дълго, а опашката и е тясна като струя, ярка и дълга.

Излъчените от ядрото на кометата елементарни частици се групират и уплътняват в по-големи, които уплътнявайки се образуват и атоми. Естествено по-голямата част от тях са първите – водородните, но се достига и до хелиевите.

След като кометата заобиколи звездата и достигне своя перихелий, скоростта и се ускорява, защото разликата между тежненията ще е максималната за този случай. Кометата започва да се отдалечава от звездата и да се приближава отново към равновесното си положение, а интензивността на излъчване от нейното ядро намалява.

С приближаване на кометата към равновесното и разстояние, скоростта и се забавя, защото разликата между тежненията намалява. Когато достигне окръжността на равновесното си положение, тежненията се уравновесяват, а светлата и опашка угасва.

След преминаване на кометата отвъд равновесното си положение, скоростта и продължава да се забавя, защото свиването превишава разширението, а

забавянето расте с отдалечаването и от окръжността на равновесното и положение, защото разликата между тежненията расте.

С отдалечаване на кометата с дълга орбита, навън от окръжността на равновесното и положение, върху ядрото и се появява и химическа материя (химически системи), която преминава през трите агрегатни състояния – газ, течност, лед. Когато кометата достигне своя афелий, ядрото и е покрито с химическа материя, предимно лед.

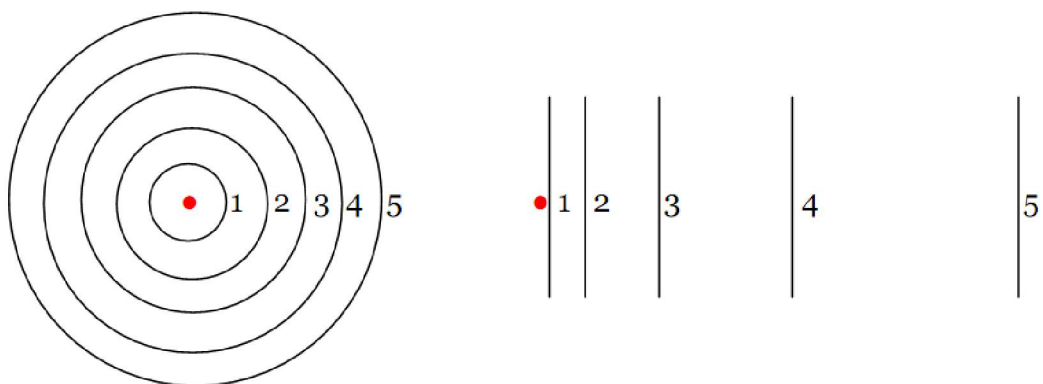
След афелия кометата ще тръгне обратно към равновесното си положение и към звездата и това орбитално движение вече ще се повтаря многократно.

От написаното до тук се разбира, че кометата е небесно тяло хибрид, звезда – планета. Когато е вътре в окръжността на равновесното си положение е звезда, а когато е вън, е планета.

От представите на съвременето се разбира, че звездата е небесно тяло, около чието ядро няма химическа материя (почти), а планета е небесно тяло, чието ядро е обвито с химическа материя.

След много време орбитата на кометата ще се приближи по форма до окръжност и кометата ще остане само планета. Когато орбитата на спътника е окръжност, това е знак, че той вече е установен на равновесното си разстояние и обикаля по окръжността на равновесното си положение, спрямо централното небесно тяло. (Показ 3)

Запалването и угасването на кометата и силата на интензитета на излъчването и, зависят от полево разстояние от звездата. Полевото разстояние по радиалната права от звездата през кометата, е различно от метричното.

Метрично и полево разстояние от ядрото.

Показ 6

Двете части на орбитата на кометата, вън и вътре в окръжността на равновесното и положение, метрично са различни, но полево са еднакви.

Две опашки на кометите се появяват само при комети с дълги орбити. Първата опашка на кометата е физическа – плазмена, а втората е химическа – газова.

Физическата опашка е насочена винаги навън от кометата, по радиалната права от звездата през кометата. Химическата опашка винаги е след кометата, по орбитата и, и би трябвало да изчезва рано.

ДОПЪЛНИТЕЛНИ ПОЯСНЕНИЯ

Закономерностите, които съществуват при взаимодействието между звезда и небесно тяло – спътник и в частност на кометите, могат да се изчисляват по няколко различни начина, чрез различни сведения от взаимодействието.

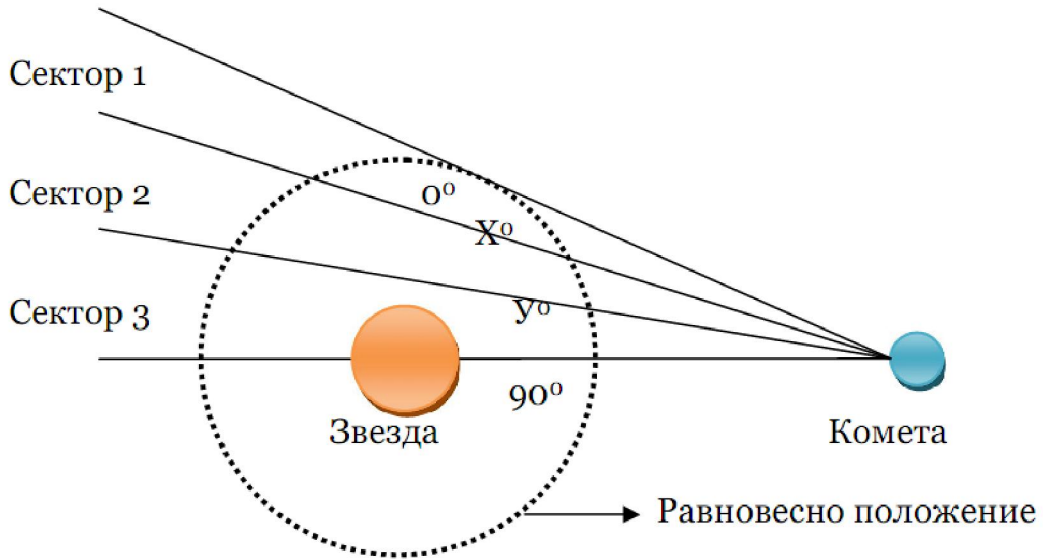
А. Чрез ъгъла, под който небесните тела пресичат равновесните си положения спрямо звездата за пръв път, който може да е от 0^0 до 90^0 . Тези деветдесет градуса са разделени на три сектора, в които последствията от влиянието на плазмения вятър на звездата върху небесните тела са различни.

Сектор 1, е от 0^0 до X^0 . Небесните тела, които пресичат равновесното си положение в сектор 1, не се запалват от плазмения вятър на звездата и си остават планети. Сектор 1, е сектор на планетните орбити.

Сектор 2, е от X^0 до Y^0 . Небесните тела, които пресичат равновесното си положение в сектор 2, се запалват от плазмения вятър на звездата и стават комети. Сектор 2, е сектор на кометните орбити.

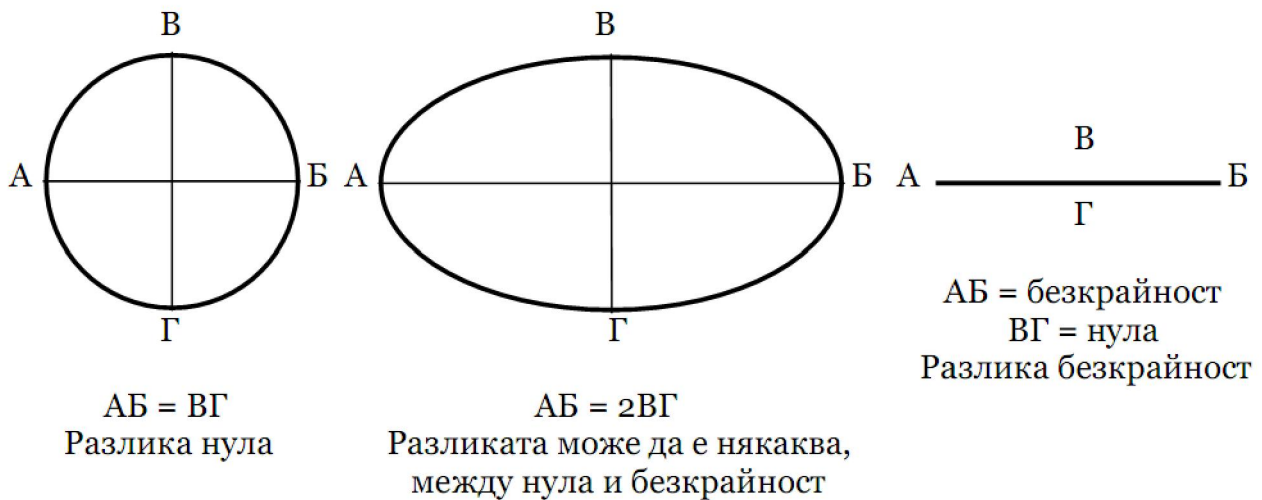
Сектор 3, е от Y^0 до 90^0 . Небесните тела, които пресичат равновесното си положение в сектор 3, се запалват и изгарят от плазмения вятър на звездата и биват издухвани. Сектор 3, е сектор на невъзможните орбити.

Междинните X^0 и Y^0 градуса, са произволно начертани за симетричност, която допринася за по-добра прегледност на чертежа и за по-добро обяснение, както и надявам се, за правилно разбиране. Действителните междинни ъгли X^0 и Y^0 , предстои да бъдат установени от учените.

Показ 1

Б. Чрез съотношението – разликата между голямата и малката ос на овала на орбитата на небесното тяло – спътник, която може да е нула, някаква или безкрайна.

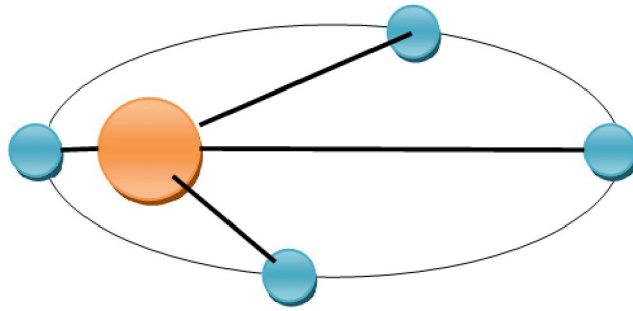

Показ 2

В. Чрез съпоставяне на промяната на размерите на радиалната права*.

* 1. Радиална права е, съединяваща най-близките точки от повърхността на звездата и повърхността на небесното тяло, спътник.

2. Права, съединяващата звездата със спътника, като продължение на радиусите на звездата и на небесното тяло спътник (от центъра им).

Показ 3

Г. Орбитата на кометата може да е къса или дълга.

1. При къса орбита. Когато е вътре в окръжността на равновесното си положение, кометата има само една – физическа опашка, която е насочена винаги навън от звездата, по продължението на радиалната права.

2. При дълга орбита. Когато е вътре в окръжността на равновесното си положение, кометата има две опашки – физическа и химическа. Химическата е инерционно издухвана назад, по орбитата на кометата.

Разстоянието разделящо късата от дългата орбита, е различно за всеки отделен случай, но е закономерна зависимост, която предстои да бъде установена от учените.